

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An, & quando obligatio juramenti promissorii homini præstiti transeat
ad hæredes tam jurantis, seu promittentis, quàm promissarii?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

vel qui cedunt in præjudicium tertii, quos utique juramentum non confirmat, hoc ipso, quod sit de re mala, & illicita; ut ergo juramentum confirmet contractum, requiritur 1. ut ipsum juramentum sit validum, 2. ut contractus confirmandus neque ex parte jurantis, neque ex parte illius, cui juratur, contineat turpitudinem contra jus naturale, vel Divinum, aut bonos mores.

3. ut nec juramentum, nec pactum, aut contractus, cui apponitur, directè, & principaliter cedat in præjudicium boni publici, vel in damnum tertii, ut supra insinuatum est.

- 43 Ad 2. Q. 1. memb. an juramentum promissorium homini præstitum transeat ad hæredes jurantis? Ratio dubitandi esse potest, quia si Testator juramentò promisit dotem puellæ pauperi, vel certam pecuniam in pauperes erogandam, defuncto Testatore, hæredes obligantur ad dotem dandam, vel talem pecuniam inter pauperes distribuendam; ergo obligatio juramenti non est merè personalis.
2. Si major pars capituli, vel communitatis sub juramento se obstrinxit ad aliquid præstandum, tenetur ad id etiam minor pars Capituli, vel Communitatis: ergo Verùm.

Dicendum est cum S. Th. 2. 2. q. 98. ad 4. Abb. in c. veritatis 14. h. 1.

Suarez l. 2. de juram. c. 31. n. 12.
Palao D. 2. p. 11. n. 1. Sanch. l. 3. Moral. c. 13. n. 1. Haun. Bonac. Laym. & communi aliorum, juramentum promissorium homini præstitum secundum propriam obligationem Religionis non transire ad hæredes, sed solum jurantem afficere. Ratio est. Quia obligatio juramenti ex propria virtute Religionis, & ex parte jurantis omninò personalis est, solumque jurantem afficit; sicut enim nemo jurat, nisi sua voluntate, ita nec obligatur juramento alterius, nisi in illud consentiat & consentiendo suum faciat. Atque aded ex vi juramenti neque hæredes jurantis nec Successor obligantur ad præstandum id, quod juramentò promissum fuit à Testatore, vel antecessore; quia obligatio propria juramenti cum auctore suo extinguitur. Siquidem juramentum non sit confirmatorium promissionis, sed per se stans; nam si defunctus promissionem homini factam, & acceptatam juramento firmavit; tunc quia duplicem obligationem contraxit, Religionis, & Justitiæ, extinctâ per mortem ejus obligatione priore, seu Religionis, posterior, quæ est Justitiæ, transit ad hæredes; quia hæres succedit in omne jus defuncti, activè & passivè, l. ex contractibus 49. ff. de O. & A. Quod tamen intelligendum est de promissione valida, seu tali, quæ alteri, in cujus gratiam juratum est, jus contulerit. Unde ad ratio-

rationem dubitandi R. non teneri hæredes exequi juramentum erogandi in pauperes certam pecuniam, dotandi pauperem puellam, ædificandi Ecclesiam &c. ex vi juramenti, sed aliunde, ex dispositione scilicet utriusque Juris, quod non aliter permittit hæredem adire hæreditatem nisi, cum onere implendi, & exequendi Juramenta & vota realia defuncti, ut patet ex *c. licet 6. de vot. c. si hæredes 6. de testam. & ex l. si quis 2. ff. de pollicit.* Pariter non obligatur minor pars Capituli, Collegii, Communitatis ad servandum tale juramentum à majore parte præstitum vi juramenti, sed vi pacti, legis, vel consuetudinis, quia minor pars ex mutua quadam conventionione in re, quæ utilis est Reipubl. communitati, Capitulo &c. tenetur se conformare majori, & hujus suffragia, aut conventionem sequi. Unde si major pars Capituli, aut Communitatis se obstringeret juramento ad aliquid præstandum, quibusdam contradicentibus, vel non consentientibus, hi non obligarentur ex vi juramenti, & sub perjurii reatu.

44 Ad 2. memb. Q. 2. R. obligatio-
nem juramenti promissorii respectu ejus, cui juratum est, esse realem, & ad hæredes, vel successores transire illius, cui juramentum præstatur, atque adeò, si Petrus v. g. juravit, se daturum Paulo equum, si Paulus ante equi traditio-

nem moriatur, obligari Petrum ad tradendum equum hæredibus Pauli ex vi juramenti Paulo præstiti. Ita Abb. in *c. veritatis n. 3. de juram. Covar. c. quamvis pactum p. 1. §. 7. n. 7. Suarez l. c. n. 14. Sanch. l. c. n. 6. Palao l. c. n. 3. Laym. l. 4. v. 3. c. 10. Haun. tom. 5. tr. 3. n. 861. aliique communiter. Prob. 1. ex l. si pactum, ff. de probat. ubi habetur, quod pactum, sive promissio tibi facta ad hæredes quoque extendatur, licet expressa mentio hæredis non fiat, quia, inquit, plerumque tam hæredibus nostris, quam nobismetipsis cavemus. Juramentum autem suscipit naturam, & conditiones promissionis, vel contractus, cui adjicitur: ergo etiam juramentum ad hæredes extenditur, qui proin id jus obtinent, quod ille obtinuit per juramentum, cui juratum est.*

2. Prob. ex *citt. c. veritatis 14.* ubi habetur, Vasallum, qui juravit Prælato fidelitatem, aut obedientiam, eandem etiam sine novo Juramento debere successoribus, quamvis eorum expressa mentio facta non fuerit, ut cum aliis docet Abbas n. 2. Quod tamen rursus intelligendum est, si Juramentum præstitum sit Prælato, ut Prælato, sine ratione Officii, & dignitatis, ut si dicat, promitto, & juro obedientiam Episcopo Augustano; quia dignitas, & Officium cum persona non extinguitur, sed ad successores transit, *arg. c. si gratis*
se

se 5. de rescript. in 6. Porro licet necessarium non sit, ut cum alicui juratum est ratione Officii, & Dignitatis, Juramentum renovetur apud successorem ejusdem in Dignitate, & Officio; præcipitur tamen interdum renovatio Juramenti ad majorem solemnitatem & securitatem, ut notatur in *c. longinquitate* 12. q. 2.

45 Ad 3. Q. an debitum indefinitè contractum præscribi possit? Affirmativè respondent P. Schmier de *Præscript. c. 5. §. 1. à n. 22.* & P. Pichler, *hic n. 32. & 33.* cum Panormit. Bartol. Hostiens. & aliis. Rationem dant. 1. quia si solutioni nullum est præfixum certum tempus, tunc quamdiu Creditor non exigit debitum, tamdiu debitor non peccat non solvendo; quia prudenter existimat, se ante debiti exactiorem non esse obligatum ad solvendum; ergo absque peccato injustitiæ poterit tandem præscribere post lapsum temporis legitimi. 2. Quia possunt servitutes rusticæ præscribi ab eo, qui scit, se eas debere, si Dominus iis non utatur, v. g. possum præscribere contra eum, qui habet jus servitutis in meo fundo, si ipse hoc suo jure non utatur certo tempore ad præscriptionem requisito, etiam si sciam illum habere tale jus, & eò non uti &c. ut colligitur ex *l. sicut* 13. *C. de servitut.* ubi dicitur, *ut omnes servitutes (rusticæ) non utendo amittantur.* Ergo etiam poterit debitum præscribi, si Creditor illud non exigit, et si sciat se
R. P. Leonardelli, Soc. Jes.

debere. 3. Potest reus præscribere poenam, quam ex lege, vel sententia Judicis scit se debere ob commissum delictum ex *l. neque* 2. *c. de Veltig. & commiss.* ergo poterit & debitor præscribere debitum.

Sed contrarium tenendum est 46 cum Covar. *Reg. poffessor. p. 2. §. 11. n. 3.* Lug. *D. 7. de præscript. sect. 4. n. 49.* Molin. *tr. 2. D. 66. an. 1.* Palao *D. un. p. 22. §. 6.* Haunold. *tom. 1. tr. 5. c. 2. n. 191. & 193.* Felino in *c. fin. hic n. 3.* Imola *ibid. n. 24.* Viestn. *hic post n. 37. v. Infertur.* Schmalzgr. *hic n. 62.* Engel. Rath. Gail. & Mynf. (qui suam sententiam præjudiciis Cameræ firmant) aliisque.

Prob. 1. Qui sciens rem esse alienam, eam nihilominus possidere incipit, vel continuat, violat jus alterius, & est in malâ fide: ergo etiam qui scit jus alienum, & illi nunquam satisfacit, violat jus alienum, & est in mala fide. Sed

Dices, illa tantum scientia juris alieni obest bonæ fidei, quæ est conjuncta cum peccato injustitiæ: sed scientia juris alieni non est talis, quia debitor paratus est solvere, si debitum exigatur. Ergo.

R. tr. maj. n. min. rationem additam dist. Si sit paratus solvere quocumque demum tempore exigatur, tr. (nam si certum tempus constitutum non est, debitum solvendum est tempore, quod ex tacita intentione juxta morem Regionis ex consuetudine, & usu observari solet) si non sit paratus solvere quocum-

G

cun-